

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
פרשת בלק תשכ"א

- אין אדם חסר-אונים יותר ממי שנשבר לו חצי ארטיק בפה...
- מה עושה עכבר שחטא? מחילה...
- למה דבורה מגיעה לברכה? כי היא הולכת לצוף...

פרשה מאירה

פיו ולבו שווים

בלק מלך מואב רצה לפגוע בישראל באמצעי מיוחד: על ידי הפה. הפה של עם ישראל הוא פה קדוש של תורה ותפלה, ולכן בלק חשב להשתמש דוקא בכוחו של הפה כדי לפגוע בעם ישראל. בלק קרא לבלעם הרשע שיכלל את ישראל בפיו.

אבל הקדוש ברוך הוא לא הסכים שיכללו את בניו ויפגעו בהם. לכן הוא שם בפיו של בלעם ברכות ושבחים רבים. כל כך טובים היו הדברים שיצאו מפיו של בלעם, עד שבלק ספק את כפיו וגרש אותו למקומו בבשת פנים...

מכאן אנחנו למדים כמה חזק וחשוב הכח של הפה שלנו! בכוחו לחולל דברים רעים וטובים ועלינו לשים לב למה שיצא מהפה.

חז"ל למדו אותנו דבר נוסף: בלעם אמנם ברח את ישראל, אבל בסוף כמעט כל ברכותיו של בלעם באמת הפכו לקללה! מדוע הפכו הברכות לקללה? בגלל שכונתו של בלעם לא באמת הייתה לברך. בלעם אמנם ברח את ישראל, אבל בלבו ובכונתו הייתה שנאה גדולה והוא רצה רק לקלל! לכן, למרות שמפיו יצאו ברכות, הן הפכו לקללה, כי זו הייתה כונתו האמתית.

כמה חשוב שפינו ולבנו יהיו שווים, שהכונה של הלב שלנו תהיה טובה וטהורה, ואז גם מה שיצא מפיו יהיה לטובה ולברכה!

שאלות בפרשה

1. מי היה מלך מואב?
2. מה היה שמו של אביו של בלעם?
3. מניין לומדים ש"בדרך שבה אדם רוצה לילך מוליכים אותו"?
4. הסבירו את הפסוק: "לא איש א-ל ויכזב, וכן אדם ויתנחם"
5. "מה אקוב לא קבה א-ל" - מה פירוש הפעולה "לקוב"?
6. כמה מזבחות בנה בלק בכל פעם?
7. איזו ברכה מברכות בלעם יש שנוהגים לומר לפני שחרית?
8. בזכות מי נעצרה המגפה בסוף הפרשה?

חידת חדגא:

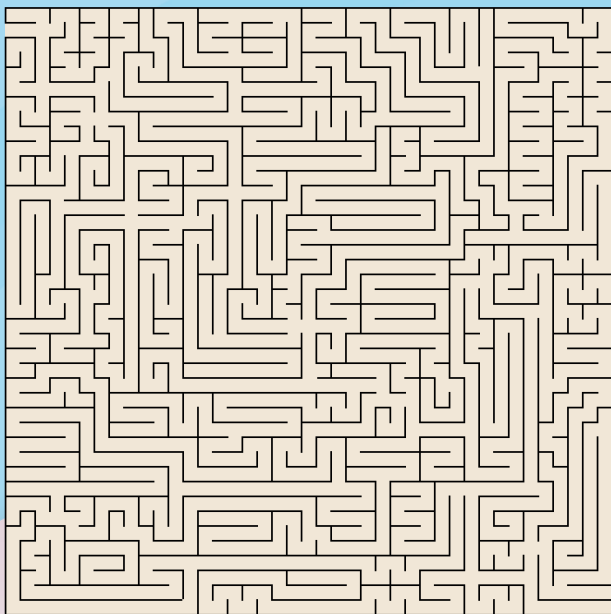
איזה קשר ניתן למצוא בין פרשת 'בלק' לפרשת 'מסעי'?

חידת פולקע:

מלאך של רחמים שהוא שטן?! הסבירו!

בדרך לבית המקדש מבוך לי"ז בתמוז

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות, מתוך הפרשה!

זוג קשישים ש-50 שנה לא היו בבית מלון, רוצים ללכת לבית מלון לכבוד יום הנישואים ה-70 שלהם. בבית המלון העובד מוביל אותם לחדר שלהם. 'סליחה' אומרת האישה, 'זה שלא היינו בבית מלון 50 שנה זה לא אומר שאנחנו יכולים לעבוד עלינו. אין כאן מיטות, חלון, שירותים, זה רק חדר קטן!' אבל גברתי, אומר עובד התחזוקה, 'זה לא החדר, זו המעלית!'

האהבה מנצחת סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

למשרדו ולומר להם כדברים הבאים: 'צר לי מאד, אבל המצב העכשוי לא יכול להמשך. יש ביניכם מישהו שמדליף מידע על הנעשה במפעל שלי, וזה ברור לכם שאני לא יכול להרשות למצב הזה להשאר כך'. גבריאל נשף בכבדות לפני שהמשיך בדבריו: 'אני קורא למי מכס שעשה את המעשים הללו, שיודה באשמה. הוא לא חייב לעשות את זה כאן ועכשיו. אתן לכם שלשה ימים לחשב ולגלות לי על כך בכל דרך שתמצאו לנכון. והיה אם לא יבוא אלי האיש בגנבה, תפטרנו כלכם לאלתר. צר לי, אך פרגע זו הדרך היחידה שלי לנודא מי המדליף. קשה לי להאמין שהוא יתן לכל יתר חבריו למצא את עצמם מפטרים, ומן הסתם הוא יבוא ויודה'.

המדענים יצאו מהמשרד חוששים וחרדים, מקוים בכל מאדם שהמדליף יחשף את עצמו, והם ישארו במשרתם הטובה. אולם תקותם התבדתה. שלשת הימים הסתיימו, והמדען המבקש לא הודה באשמה. חרב הפטורין היתה קרובה יותר מאי פעם... כשקרא להם גבריאל למשרדו בפעם השניה לאותו שבוע, פעם לבסוף. 'זה הסוף של הקריירה שלנו...' הרהרו.

מה מאד הפתעו המדענים לראות את פני גבריאל ננוחים ושלוים. הוא חיך לכל העובדים ואמר: 'עובדים יקרים וחביבים, החלטתי שאני לא יכול לעשות לכם את זה. אני אוהב את כלכם אהבת נפש, כן, כולל את מי שהדליף. ברור לי שהוא מתחרט על מעשיו. הקשר שלי אליכם הוא לא משהו שאפשר לנתק בקלות כזאת, ולכן הריני מודיע לכם שכלכם - כולל כלם - נשארים בעבודתכם!'

המדענים יצאו מהחדר בזה אחר זה, מפליטים אנחת רוחה. אחרון נשאר בחדר אבנר, דמעות שוטפות את פניו. 'סליחה, גבריאל... אני ממש מצטער על מה שעשיתי...' הוא מלמל בבשש פנים. 'הייתי דחוק בכסף, והם הציעו לי סכום גדול בעבור ההדלפה הזאת. אבל כבר התחרטתי אלף פעמים על המעשה המביש שלי. סלח לי, גבריאל...'

גבריאל קם וחבק את אבנר. הוא הרגיע אותו אט אט, ולבסוף שאל: 'איך זה קרה? איך בסוף קבלת אמץ להודות?' אבנר הרים אליו עינים לחות ולחש: 'כשראיתי את האהבה שלך אלינו, ואפלו אלי, זה השפיע עלי יותר מהכל. האהבה נצחה'.

מישהו בוגד בו! התובנה הזאת נחתה לתודעתו של גבריאל, ברגע שראה את הפרסום של החברה המתחרה בו. מעצמה היתה לו, לגבריאל, שבה יצרו מדי יום ביומו מוצרי חלב שונים, בריאים וטעימים. המחלבה שלו קנתה לה שם טוב, ולקוחות רבים מהרו לרכוש את מוצריה, החל משקיות חלב, עובר בגבינות שונות, וכלה במעדנים ובגלילות טעימות במיוחד.

גבריאל היה יכול לשבת על המנוחה ועל הנחלה ולהנות מפרי עמלו, אולם לא איש כמוהו ישקט על השמרים. מאז ומעולם חפש להתקדם, להשתפר, לחדש ולגנון. אולי זה היה סוד הצלחתו. חדשים לבקרים היו מתפרסמים מוצרים חדשניים ומקוריים שיצר, שעליהם עמלו טובי המחנות במחלבה שלו.

ממש לאחרונה שקדו במפעל על פתוח מעדן שוקולד, שמשלב בתוכו את האפשרות לאכול כגלידה קפואה. הרעיון היה של גבריאל, אך על הבצוע הפקדה קבוצה של עשרה מדענים שהעסיק. הללו התיגעו ימים ולילות כדי למצא את הנסחה שתאפשר את התוצאה הזאת. הם נסו דרכים שונות, וטעמו שוב ושוב את מעשה ידיהם, עד שהיו מרצים מהמוצר המגמר.

'המעדן מוכן!' באו ובשרו לגבריאל, מנהל המחלבה. הוא לחץ את ידיהם ואמר: 'אם כן, נתחיל בפרסום המוצר החדש כבר בשבוע הבא'. מחלקת הפרסום של המפעל עמלה על הכנת פרסמת מבריקה ומושכת עין, שתגרום ללקוחות לנהר אל החניות ולקנות את המעדן המפלא. הכל היה מוכן ומזומן, ורק חכה לרגע הנכון ולהוראה של המנהל.

אלא שבאותו בקר פתח גבריאל את העתון ונחרד: המחלבה המתחרה יצרה מעדן דומה, ואף הספיקה לפרסם אותו על גבי עמוד שלם... יותר ממה שהיה לגבריאל אכפת מההגיסה בנחת השוק שלו, שהיה אמור להיות בלעדי לו, צר היה לו על כך שמישהו מתוך המחלבה מוסר מידע למחלבה המתחרה.

זה חייב להיות אחד מהמדענים שלנו, ידע גבריאל. 'רק הם יודעים מהם המרכיבים של המעדן החדש. אבל איך מבררים מי מהם המדליף?' נסה לחשב, אך לא עלה בראשו כל רעיון. הוא ידע שבשום פנים ואופן אסור לו לתת למדען המרגל להמשיך לעבוד אצלו, שכן הוא יחולל עוד ועוד נזקים. מצד שני, אין לו דרך לדעת מיהו זה ואיזה הוא.

גבריאל החליט לנקט בצעד קשה. אמנם הוא אהב את עובדיו, והיה קשור אליהם בקשר שהוא הרבה מעבר לקשרי מעסיק ועובדים, אך כל זה לא מנע ממנו מלזמן את עשרת המדענים

